

Forventningerne til velfærden stiger, men ikke mere end vi har råd til

Vi er helt enige med Kraka i, at forventningerne til velfærden stiger fremover, men det er ikke ensbetydende med, at private forsikringer er en nødvendighed. Vi har nemlig råd til at lade velfærden følge de stigende forventninger.

Skrevet af

Lars Andersen
Direktør

Emilie Damm Klarskov
Analysechef

Gustav Elias Dahl
Senioranalytiker

Kontakt

Direktør

Lars Andersen

📞 40 25 18 34

✉️ la@ae.dk

Kommunikationschef

Jesper Kirkbak

📞 50 73 71 34

✉️ jk@ae.dk

AE udgav i forrige uge en [analyse](#), som stillede sig kritisk over for [Krakas prognose](#) om, at der mangler 100 milliarder kroner i velfærdsbudgettet, hvis vi skal leve op til borgernes forventninger i 2050.

Krakas direktør, Peter Mogensen, og to kolleger skrev i torsdagens udgave af Børsen et modsvar under overskriften "[Nutidens velfærd flugter ikke med fremtidens forventninger](#)".

Den overskrift er vi faktisk enige med Kraka i – uenigheden handler kun om, *hvor meget* forventningerne stiger. For selvfølgelig forventer vi mere af velfærden, når vores velstand stiger – og heldigvis stiger skatteindtægterne også, når vi bliver rigere. Stridens kerne er, hvorvidt vi skal øge udgifterne i takt med eller hurtigere end BNP for at leve op til forventningerne.

Det lyder måske lidt teknisk, men det er helt afgørende for, om den velfærdsmodel, vi kender, kan overleve i fremtiden – eller om vi for eksempel skal bevæge os mod et velfærdssystem baseret på private forsikringer, som blandt andet Peter Mogensen agiterer for.

” *Selvfølgelig forventer vi mere af velfærden, når vores velstand stiger – og heldigvis stiger skatteindtægterne også, når vi bliver rigere. Stridens kerne er, hvorvidt vi skal øge udgifterne i takt med eller hurtigere end BNP for at leve op til forventningerne.*

Lars Andersen, Emilie Damm Klarskov og Gustav Elias Dahl, hhv. direktør, analysechef og senioranalytiker

Krakas hovedargument er tilsyneladende, at det offentlige forbrug fulgte privatforbruget reelt i perioden 1970-2010 – og derfor må det også være forventningen fremover. Det vil betyde, at det offentlige forbrug udgør en stadigt voksende andel af økonomien.

Problemet er bare, at vi i 1970'erne stadig var i fuld gang med at opbygge velfærdssamfundet, hvorfor velfærden naturligvis havde vokseværk i disse år.

Vi viser i vores analyse, at billedet ser helt anderledes ud, hvis man rykker bare en smule på perioden. De sidste 40 år har det offentlige forbrug fulgt Finansministeriets regneprincipper tæt, mens privatforbruget

er steget næsten dobbelt så meget. Krakas antagelser er altså yderst skrøbelige, men den kritik svarer de slet ikke på.

Kraka mener, at vores syn på velfærden må få tidligere AE-økonom og senere statsminister Jens Otto Krag til at rotere i sin grav. Vi tror nu, han ligger roligt, for som han sagde i en nytårstale i 1960'erne:

"Når vi aldrig dertil, at staten kan nøjes med sine normale indtægter og den vækst, der automatisk kommer i dem? Og svaret må blive: Jo."

” *Kraka mener, at vores syn på velfærden må få tidligere AE-økonom og senere statsminister Jens Otto Krag til at rotere i sin grav. Vi tror nu, han ligger roligt.*

Lars Andersen, Emilie Damm Klarskov og Gustav Elias Dahl, hhv. direktør, analysechef og senioranalytiker